

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ YVONNE FOURDRAIN-DENUTTE

«ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ»

διευθύντρια του σχολείου, βλέποντας το πρόσωπο της γριάς δασκάλας που είχε γίνει κατάχλωμο, δεν ήξερε πώς ν' αποτελειώσει τη φράση της. Τέλος έγραψε:

—Καλή μου δεσποινίς Σελεζιάκ, τέτοια είναι η απόφαση των προϊσταμένων μας και πρέπει να συμμορφωθείτε μ' αυτή. Δεν μπορούμε να φαντασθούμε τι κενό θ' άρτηση ή άναχωρήσει σας στο σχολείο μας. Όλος ο κόσμος σας αγαπούσε εδώ κ' η μαθήτριάς σας σας ήταν τόσο άφοιασμένες!

«Δεν πρέπει όμως να λησάτε γιατί μάζ φωνήτε... Έχετε φτάσει πια σε ηλικία που πρέπει να αναπαυθείτε και σεις... Είσατε κορυφαία... Η κοίρα σας φωνήτε σ' όλο το σώμα σας... και να είστε βέβαια ότι ο κόπος σας θα σας φανή λιγότερος, όταν θα ξαναβρείτε τη γαλήνη των έρεθισμένων νεύρων σας, μακριά από το θόρυβο και τη φασαρία αυτό το γραφείο.

Η γριά δασκάλα, χωρίς να πη λέξη, βγήκε από το γραφείο όπου είχε άταγγιλή ή καταδίκη της, χαμπαρισμένη, παρωπατώντας. Έτσι, έκαναν διλέμμα. Ήταν άνοητος και, κάτω από το θεαματικό ήλιο, η μαθήτριάς κινιγόντουσαν σαν ποιά που ξέφυγαν από το κλωβί τους.

«Όλες την ήξεραν, την σεβόντουσαν και την αγαπούσαν. Η τάξ της άτελειότο από μαθήτριάς έννα με δέκα χρόνων. Μά και όταν στα παιδιά της, όπως τις άποκαλούσε, προβιβαζόντουσαν και πύγαναν σ' άλλα, άζει, έκεινη έξαικολούθησε να τ' άπιλέπει. Έτσι κ' η μεγαλύτερες άωια μαθήτριάς, πύγαναν και έζητούσαν τις συμβουλές της, γιατί τη θεωρούσαν πάντοτε σαν δεύτερη μητέρα τους.

Τό διάξιμι τελείωνε τώρα, με γέλια και με φωνές. Κι' όλη αυτή ή ξενασασί κ' ή είδησια έκανε να κα στη φτωχή δασκάλα. Κι' όταν τό κωδοίνι χριτίσε για τό μάθημά, ένκοισε μία μεγάλη άνακοίρα.

Θά έκανε τώρα τό τελευταίο τίν νά φέγει για πάντα...

Σ' άγο κωδικιμένη στην έδρα της, μπρός στην όποια είχε δει νά περύνε τόσες και τόσες μαθήτριάς κίταξε με τό λαργκό της στεγνωμένο τ' ανακά πρόσωπα των μαθητριάς.

—Είνε ή ώρα του μαθήματος τις γιογοφίσις, παιδιά μου, άρχισε νά λή. Δεν θά παρακολούθησιμε αυτή τη φορά τό συνθη-ισμένο πρόγραμμα. Θά κάνοιμε μαζ ένα μικρό ταξίδι... Αυτό τό ταξίδι θά σας τό διηγηθώ σαν μία ιστορία. Άκούστε:

«... Ήταν μία φορά μία παιδοία της ήλιας σας, δέκα χρόνων δηλαδή. Δεν είχε γνωρίσει τους γονείς της γιατί της πέθαναν όταν ήταν άνοια υπερτέια. Ποτέ χαριά άγάπη δεν γλάκανε τ' παιδάστια χρόνια της, και όλη της ή νότης πέρασε έτσι. Λαχταρούσε πάντα μ' άγάπη και δεν έβλεπε γύρω της παρά μόνο την άδιαφορία.

«Καθώς ήταν έπιμελής στα μαθήματά της, έπαυσε πάντα, τ' πρώτο θραβεία κ' έτσι άνειρεύτηκε νά γίνει μία μέρα δασκάλα και νάχη γύρω της πολλές μαθήτριάς που νά τις λατρεύη. Κι' ή έπιθήμια της εισακούστηκε.

«Έγινε πράγματι δασκάλα, δεν παντρεύτηκε, δεν άπόχησε παιδιά, μά λάτρειε σαν όλα της όλα τ' κορίτσια που ή μητριάς τους της ήμαρτεύντουσαν.

«Στην άρχή τίν έβδαι στην τάξ των πολύ μικρών μαθητριάς κ' αυτή ήταν ή καλύτερη άνάμησι της ζωής της. Έβιαθε έκεί τίν τέχνη νά σκουίζη τ' έικολα άδερνά τους, νά τις δασκευάη, νά τις άγαπάη. Πολλές ήσαν φτωχές, χαμπαρισμένες κ' άπεριποίητες. Αότες ήσαν ή εύνοιμένες της. Κάθε φορά τις έπλενε και τις σιγίριζε. Με τις λι-

γοστές άνοιόμε; της, τους άγούρις κανένα γλάσμα, έπεκαλείτο της συνδρομή των φιλανθρωπών για νά τις ντύνη κ' έπειδή ή φτωχούλες δεν είχαν γνωρίσει τι θά πη στοργή, τους έδνε τ' άπο τρυφερά φιλήματά της και τους έλεγε τ' γλυκύτερα λόγια της.

«Κατά τις ώρες της άναπαύσεως τους, καταγίνονταν πάλιν μαζ τους, έκανε στο όπτι της διαρκή παραδόσεις στις πιο άδύνατες από τις μαθήτριάς και ώργάνουσε μικρές διασκεδάσεις για τις ήμέρες που δεν είχαν μάθημα.

«Δέκα χρόνια, έζησε αυτή τη ζωή και δεν δχόταν ν' αναλάβη άνοχη τάξ. Άπόσο, μία μέρα, άναγκάστηκε νά παραδόση τίν τάξ της σε μία άλλη νεαρή δασκάλα κ' άνέλαβε τίν τάξ, όπου βρίσκεστε υεις, παιδιά μου...

«...Τώρα πιά, ή φτωχή δασκάλα γέρασε. Και δεν έχει πια τίποτε άλλο από τ' άπαθία της, τ' άπαθία της που, άλλοιόμοιο δεν έβνε δικά της. Και νά πιο τώρα πρέπει νά άποχαρητήση αυτή τη μεγάλη άκογένεια της, τίν όποια είναι ίσοχηόμνη νά έγκαταλείψη.

«...Παδιά μου, αυτό τό ταξίδι που σας διαγίγηρα, είναι ή ιστορία της ζωής μου...

«Όλα αυτά τ' χρόνια που ήμουνα δασκάλα, δεν άγάπησα τίποτε άλλο από σας κ' αυτές που πέθαναν από τούτη τίν τάξ... Τώρα όμως θά έγκαταλείψη νά πάντα τό σχολείο και σας. Δεν θά με ξαναείθε πια και αυτό τό μάθημα είναι τό τελευταίο που σας κάνω, παιδιά μου...»

Μόλις έπαυε νά μιλάη ή δεσποινίς Σελεζιάκ, μία κωαγή βγήκε άπό όλον τ' στήθ.

—Όχι, μή φήγετε: ... Δεσποινίς, δεν θά σας άφήσοιμε νά φύγετε...

«... Δεν πρέπει νά με ξεχάσετε, παιδιά μου. Θά έξαικολούθησετε νά μελετάτε σαν νά ήμουνα εδώ, και νά θυμάτε από πού σας έλεγα συχνά: μόνο όταν κινή κανείς τό κωθρον του, μένει είχαριστήμιος.

Είτε κ' άλλα λόγια, ή φτωχή δασκάλα, ένθό ή μαθήτριάς της τίν άκογαν συντετριμένες. Λίγο πριν νά σημάνη τό κωδοίνι, ή δεσποινίς Σελεζιάκ σηκώθηκε για νά φύγη για πρώτη φορά, έγκατέλειπε τίν τάξ της από τις ώρες της. Έξερε πώς ή είδησις της άναχωρήσεως της θά γινόταν σ' άγο γνωστή σ' όλες τις μαθήτριάς και φρόδαν μίπως λιποψυχούσε όταν θά τις έβλεπε σπεντρωμένες γύρω της, για νά τίν άποχαρητήσουν.

Χωρίς νά τοιά νά γυρίση πίσω τό κεφάλι της βγήκε από τίν τάξ κ' έλειπε από τό σχολείο, με τό κεφάλι σενκτό γηρασμένη τούάριστον κατά δέκα χρόνια.

Είχε πάρει πια τίν απόφασις της: Θά έφευγε ά' αυτή τίν κοινότα... Πώς μπορούσε νά ζή στο έξής σ' αυτό τό μέρος που θά της ήμνη έλα τ' περιμένει; Πώς θά μπορούσε νά μένη τόσο κοντά και τόσο μακριά συγχρόνως από τ' παιδιά της που δεν θά είχε πια τό δικαίωμα νά τ' διευθίνη, νά τ' μορφώνη και νά τ' έπιλέψη; «Έξαιρνα καθώς ή δεσποινίς Σελεζιάκ τραβούσε τό δρόμο της φωνές άκούστηχαν μακριά...

Γύρασε τό κεφάλι της πίσω: Τό κωδοίνι του σχολάσιματος είχε σημάνει κ' ή μαθήτριάς, μαδιάνοντας τίν άναχώρησι της, έπρεχαν ζήσιση της για νά τ' φράσουν.

Μιά ά' αυτές: πού ήταν πιο κοντά της, της φώναξε:

—Δεσποινίς Σελεζιάκ, έλάτε: Έλάτε γογγορα: Σας ζήτανε:

Αυτά τ' λόγια έκαναν τό άναστασιμένο κωλό της νά πάθη παροίσι! άσφαλώς, όπως φωνήστικες, τη ζήτούσαν στη διεθθίνα του σχολείου για νά τίν παρακαλέσουν ν' αναλάβη πάλι τίν τάξ της, έπειδή ή μαθήτριάς της,δεν μπορούσαν νά κάνουν χωρίς αυτή.

Τότε ένα χαμόγελο φώτισε τό πρόσωπό της, τό μεταμόρφωσε και

— Δεν πρέπει να με ξεχάσετε, παιδιά μου, είπε η δεσποινίς Σελεζιάκ.

ΜΙΑ ΠΡΩΪ ΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

(Όμιλούν οί κ.κ. Λεκατσάς, Λάζ. Κριεζής και Ξενοφ. Λαμπρόπουλος)

Στο σημερινό τεύχος του «Μπουκέτου» έχουν τον λόγο τρεις από τους κυριώτερους εκπροσώπους τουπραεζιτικού, του χρηματιστικού και του έμπορικού κόσμου της πρωτεύουσας. Άρχισαν επί της ερωτήσεώς μας πώς έκέρδιζαν τα πρώτα τους χρήματα ο γενικός διευθυντής της 'Ιονικής Τραπεζής κ. Λεκατσάς, ο πρόεδρος της διευθύνσεως επίτροπής και βουλευτής κ. Λάζαρος Κριεζής και ο μεγαλύτερος κ. Ξενοφών Λαμπρόπουλος.

Ο τραπεζίτης κ. ΛΕΚΑΤΣΑΣ μάς δέχεται με πολλήν ευγένεια, αλλά έννοει να είνε ολιγόλογος. Άκολουθεί το δόγμα ο «Χρόνος είνε χρήμα» και, παρά την καλωσύνη του, δεν είνε διαθεμιμένος να αφιερώσει περισσότερο από λίγα λεπτά της ώρας διά την έρευνα μας.

—Το στάδιό μου, μάς λέει, το άρχισα ως αξιωματικός του οικονομικού κλάδου του θαυλικού ναυτικού. Από την θέσι μου αυτή έκέρδιζα τα πρώτα χρήματα. Από το ναυτικό έφυγα για να εισέλθω σέ άλλη δημοσία πηρεσία, το Γενικό Λογιστήριο, όπουθεν απεχώρησα με την θέσι του γενικού διευθυντού για ν' αναλάβω την γενικήν διευθύνσιν της 'Ιονικής Τραπεζής.

Αυτά μάς είνε για το στάδιό του ο κ. Λεκατσάς. Γεγονός πάντως είνε ότι σήμερα θεωρείται από τους πιο σημαντικούς «Ελληνας τραπεζίτας και είνε ή ψυχή της 'Ιονικής Τραπεζής, ή οποία εργάζεται με ελληνικά και αγγλικά κεφάλαια και έχει μεγάλη ιστορία και δράσι, Ιδρυθείσα, κατά την εποχή της κατοχής του 'Ιονίου από την Άγγλια.

Ο κ. ΛΑΖΑΡΟΣ ΚΡΙΕΖΗΣ, που τον είδαμε στο γραφείο του, στο νέο χρηματιστήριο... παρερήχησε τον σκοπό της επισκέψεώς μας. Νομίσε ότι είχαμε διάθεσι να τον ελέγξουμε — εφαρμόζοντας την πρότασι του κ. Μοσχολάκα περί του «Πόθεν έσχες!»

—Πώς έκέρδιζα τα χρήματα; μάς είνε. Διά της εργασίας και μόνον διά της εργασίας. Ο κόσμος φαντάζεται ότι έχω κάμποσα έκτακτομυρια, αλλά σάς θεβαίω ότι κάνεσι λάθος. Όμοιω γώ ότι κερδίζω πολλά από το έπαγγελμά μου, αλλά εξοδεύω περισσότερο. Στην πολιτική και σ' άλλους κοινοφελείς σκοπούς έχω διαθέσει και διαθέτω, ότι κερδίζω.

Έξηγησαμε στον κ. Κριεζή ότι δεν είχαμε καμμίαν αρμοδιότητα ανακριτού και έλεγκτού και ότι ακόμη περισσότερο δεν έσκεφθήκαμε ν' άρνηθομε ότι μόνον με την προσωπική εργασία του κέρδιζε τα χρήματά του. Η έξηγησις μας διέλυσε την παρανοήσι και ο κ. Κριεζής έδέχθηκε να μάς μιλήσει, για το πώς έκέρδιζε τα πρώτα χρήματα.

—Μετά την άποπράττωσι των γυμνασιακών μου σπουδών μάς είνε, έφυγα σέ ηλικία 15 ετών για την Ρωσία, όπου είχα τον μεγαλύτερο άδελφό μου. Ήταν ένκατεστημένος στην 'Αζοφική θάλασσα. Έμεινα στή Ρωσία 2 1/2 χρόνια και τά διέθεσα για να συνεχίσι τις σπουδές μου και όχι για να εργασθώ. Γύρσια κατόπιν στην Έλλάδα και έμεινα μαζί με τους γονείς μου στον Πειραιά. Στην ηλικία που είχα, σκέφθηκα ότι δεν ήτο καθόλου πρόωρο ν' άρχισω να εργάζομαι. Πράγματι δεν δυσκολεύθηκα

το ξενάντισμα. Διευθύνθησε βιαστικά προς το πλήθος των μαθητών που την καλούσαν... Ήταν διαπιστωμένη τόσο από την ανέλιπτη εντύπια της ώστε δεν είδε ένα αιώτιστην που τραβήσσε κατ' είνεσαν επάνω της...

Όταν ο σκωφό χτύπησε το κλάσπον ήταν πειύ πολύ άργά... Η δεσποινίς Σελεζιά είνε άναταρτή από το λαχανασμένο τέρας... Κι' έμεινε στον τόπο χωρίς να ιστορήσει, ενήσιαιμένη, πιστεύοιτας στή φτωχή της παρσάθησι...

Τά παιδιά, σάν σπουριότα τρομαγμένα είναν σιγαστηροί ή γέμψ της και την κάταξαν με άπάννοια.

Έκείνη τους χαμογελοΐσε με τά μάτια κλειστά, γιατί, πηριονοντας στον άλλο κόσμο, είνε πάρε για πάντα μαζί της την εικόνα των παιδιών της που της άνοιξαν τά χέρια και την καλούσαν... την καλούσαν...

YVONNE FOURDRAIN—DENUTTE

να έρω έργασία. Ύπήρχε τότε στον Πειραιά ένα μεγάλο ρωσικό πρακτερίο. Άπευθύνθηκα εκεί και με προσέλαβον άμέσως, γιατί κατά την διάρκεια της παραμονής μου στην Ρωσία είχα μάθει στην έντέλεια τά ρωσικά. Πιός ήταν ο πρώτος μισθός, που πήρα, δεν ένθυμομαι καλά, πάντως όμως ήταν πολύ ίκανοποιητικός για την εποχή εκείνη και για την ηλικία μου. Έτσι άρχισα το στάδιό μου χωρίς παραμόησι και χωρίς βιαστικές καυχιολογίες. Όταν έφυγα από το Πρακτερίο επεδόθην στο χρηματιστήριο. Ότι απέκτησα το όφελω άποκλειστικώς στην εργασία μου. Έκέρδιζα πολλά, σάς έπαναλαμβάνω, αλλά έώδεμα και πολλά. Πλούσιος δεν είμαι και άδικα ο κόσμος νομίζει ότι είμαι έκτακτομυριοδύος. Τά φαινόμενα άπατούν...

Ο κ. ΞΕΝΟΦΩΝ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ είνε ο πρεσβύτερος άδελφός των Λαμπροπούλων. Άρχηγός της έμπορικής δυναστείας που έχει όχι έναν αλλά έξη διαδόχους. Οι έπτά άδελφοί Λαμπρόπουλοι έχουν σήμερα τά μεγαλύτερα έμπορικά καταστήματα. Τέσσερα μεγάλα καταστήματα για όλα τά είδη επενδύσεως και υποθήσεως, μ' ότι θέλει ή καρδιά σου, έψφον σου το επίτρεπει και το πορτοφόλι σου. Και εργοστάσιο άκόμη. Η θελκτικές εκπρόσωποι του όραίου φύλου μπαينوβαίνουν στα καταστήματα των κ. κ. Λαμπροπούλων και κάνουν τά φωνία τους. Οι άνδρες προμηθεύονται επίσης από τά καταστήματα αυτά ό,τι τους χρειάζεται. Όστόσο όμως πόσοι ξεύρουν πώς άρχισε το στάδιό της ή έμπορική δυναστεία των κ. κ. Λαμπροπούλων; Έλάτρησε φανταζόμιασε. Σκεφθήκαμε λοιπόν, ότι έπρεπε να δώσουμε αυτήν την ευχαρίστησι στους αναγνώστας του «Μπουκέτου». Πρόκειται άλλωστε για μία πρωτότυπη και άληθινά καταπληκτική σταδιοδρομία — τόση δρεξι για δουλειά και τόση έπιμονή σ' ένα καθωρισμένο σκοπό δύσκολα άπαταινάνται.

Όταν έξηγησαμε στον κ. Λαμπρόπουλο για ποιά σκοπο θέλαμε να τον ενόχλησουμε μάς υποδέχθη με ένα καθηγηματικό όχι. Αποφεύγει, μάς έπρε τά δηλώσει και τον θρυσό στον τύπο. Στο τέλος όμως δέχθηκε να μιλήσει χάριν του «Μπουκέτου».

— Η οικογένεια μου, μάς είνε, κατάγεται από την Κοντοβάζινα της Γορτυνίας. Από το χωριό μου έφυγα σέ μικρή ηλικία και πήγα στον Πύργο της 'Ηλειας. Εκεί έδουλενα ως έμποροπάλληλος μέχρι σά 1901. Έφυγα κατόπιν από τον Πύργο για να έλθω να δουλέω στην Άθήνα. Έκάλεσα μάλιστα και τά άλλα μου άδελφια να με βοηθήσουν. Ήρθα στην Άθήνα για να δημιουργήσω δική μου δουλειά, αλλά δυστυχώς έλειπαν τά κεφάλαια για να άνοιξω δικό μου κατάστημα. Διέθετα μόνο έλαχιστες οικονομίες από τους μικρούς μισθούς μου. Σκεφθήκα τότε ότι καλύτερο θα ήταν να μην άνοιξω με χρέη, να μη μεγαλοπαισώ. Αυτό και έκανα και σ' αυτό όφελω την έπιτυχία μου. Άγόρασα ένα καρροτσάκι και γύρισα στίς συνοικίες πουλάντες ψιλικά και διάφορα άλλα είδη. Το μικροπόριο πηγάει καλά, γιατί τόσο εγώ όσο και τά άδελφια μου είμασε άνθρωποι της δουλειάς. Ότι εκερδίζαμε δεν το σπαταλούσαμε. Κάθε ήμερα είχαμε και ένα άποθεμα από τά κέρδη. Με τον τρόπο αυτό καταρωόμαστε, μέσα σε πέντε χρόνια, να δημιουργήσουμε ένα σημαντικό ποσό. Τότε και μόνον τότε άποφασίσαμε ν' άφισουμε το καρροτσάκι και ν' άνοιξουμε το πρώτο μαγαζί στην όδον Αίολου. Αυτή είνε ή άρχή του σταδίου μας και θεωρούμε όλο τίτλο μεγάλης τιμής ότι σά πρώτα θέματα μας άρχισαμε ως πλανόδιοι μικροπόροι με το καρροτσάκι. Άγαπούσαμε και άγαπομε την δουλειά και σ' αυτήν όφειλομε ότι έχουμα και δεν έχουμα. Σήμερα, έκτός από τά έμπορικά καταστήματα έχουμα και το εργοστάσιο μας που φτιάνει ό,τι θέλετε σά καταστήματά μας. Δουλεύομε στο εργοστάσιό μας αυτό 450 εργάτες. Το γεγονός αυτό, ότι δηλαδή προσφέρουμε σε τόσες οικογένειες ψωμί το θεωρούμε ως την μεγαλύτερη ίκανοποίησι μας. Τρώνε τόσο άνθρωποι ψωμί χάριν στο πολύπο βαμματοργό μικρό μας καρροτσάκι!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέαι άπάντησεις

